

lunde afvisende overfor disse Anmodninger, tværtimod udtalte Ministeren nede i Folketinget ved denne Lejlighed, at man allerede var i Gang med Udarbejdelsen af Lovforslaget. Det var i Oktober, og nu skulde man jo tro, at Sagen var i gode Hænder og vilde blive fremskyndet saa meget som muligt. Men heri tog man fejl. November Maaned gik, December, Januar og Februar Maaneder gik, og først den 31. Marts 1916 var den højtærede Landbrugsminister kommet saa vidt, at han kunde fremsætte Lovforslaget i Folketinget. Der gik altsaa paa det nærmeste et halvt Aar med Forberedelsen af Sagen, inden Lovforslaget kom frem. Saafremt nu dette halve Aar var benyttet til at tilvejebringe udførlige Oplysninger om denne ret vigtige Sag, var Tiden dog ikke blevet helt spildt, men heller ikke dette var det lykkedes Ministeren at faa udført. Hvis man vil gennemgaa de Bemærkninger, som ledsagede Lovforslaget ved dets Fremsættelse i Folketinget, og de Udtalelser, som Ministeren kom med, da han fremsatte Lovforslaget, vil man hurtigt se, at Oplysninger om denne betydelige og vigtige Sag findes der ingen af. Lovforslaget blev fremsat for Rigsdagen fuldstændig blottet for enhver saglig Oplysning. Imidlertid lykkedes det at gennemføre Sagen i Folketinget, og den 8. Juni 1916 kom Lovforslaget til første Behandling her i Tinget. Jeg udtalte da paa mit Partis Vegne, at vi kunde slutte os til Lovforslagets Hovedformaal, idet vi fandt, at gamle Byrder og Afgifter, som i Tidens Løb er blevet paalagt Landejdømmene, meget let kommer til at virke uheldigt og uretfærdigt og derfor, saa vidt det paa nogen Maade var muligt, burde afløses. Vi kunde altsaa slutte os til Lovforslagets Hovedformaal, men vi maatte meget beklage, at ikke alle Arvefæsteafgifterne faldt ind under Lovforslagets Afløsningsbestemmelser. Vi fandt det i høj Grad uheldigt, at der her skulde sættes et Skel, saaledes at en Del af Arvefæsteyderne blev skubbet til Side og sat i anden Klasse, og vi forudsaa, at hvis Lovforslaget blev gennemført i en saadan Skikkelse, vilde en stor Del af Befolkningen, som ikke faldt ind under Loven, føle sig uretfærdigt behandlet, og som Følge deraf vilde der fremkomme megen Bitterhed. Det var den væsentligste Indvending, vi fra vor Side havde at gøre imod Lovforslaget. Vi mente, at Bestræbelserne burde gaa ud paa at faa denne Sag lagt saaledes til Rette, at alle Arvefæsteyderne kunde falde ind under Lovens Bestemmelser, og

vi derved kunde undgaa Utilfredshed og Misfornøjelse. Men det stod os jo ganske klart, at hvis dette skulde lykkes, vilde det være absolut nødvendigt at faa Sagen belyst gennem Indhentning af en Række Oplysninger. Det Udvalg, som derefter fik med Sagen at gøre, holdt da ogsaa hurtigst muligt et Par Møder, og paa disse Møder blev der Enighed om at rette en Henvendelse til Landbrugsministeren om at tilvejebringe forskellig Oplysninger til Sagens Belysning. En Skrivelse derom blev afsendt fra Udvalget den 23de Juni 1916, altsaa 14 Dage efter, at Sagen havde været til første Behandling her i Tinget. Det stod jo ganske klart for alle Udvalgets Medlemmer, at der vilde gaa nogen Tid med Tilvejebringelsen af disse Oplysninger, men jeg maa dog sige, at jeg for mit Vedkommende nærrede den Forventning, at med nogen god Villie fra Landbrugsministerens Side maatte i alt Fald de fleste af de ønskede Oplysninger kunne være tilvejebragte saa hurtigt, at de kunde forelægges samtidig med, at Sagen igen blev bragt frem ved Rigsdagssamlingens Begyndelse i Oktober 1916. Jeg gik nemlig ud fra som ganske givet, at Lovforslaget vilde blive fremsat paa ny, og dette skete jo ogsaa. Ministeren kom med Lovforslaget, men uden at det var ledsaget af nogen af de Oplysninger, vi havde ønsket, og da jeg ved Lovforslagets første Behandling her i Fjor rettede et Spørgsmaal til Ministeren om, hvorledes det stod til med Tilvejebringelsen af disse Oplysninger, stod Ministeren op og udtalte, at ved en Fejltagelse eller Forglemmelse i Ministeriet var der slet ikke foretaget noget for at faa disse Oplysninger indhentet. Derved var der igen spildt ca. 5 Maaneder. Ministeren tilføjede saa, at saafremt Udvalget fremdeles maatte ønske disse Oplysninger tilvejebragt, skulde det selvfølgelig ske hurtigst muligt. Udvalget blev nedsat og holdt straks et Møde, hvor der var fuldstændig Enighed om at henvende sig til Ministeren for at faa de ønskede Oplysninger. Men nu meldte der sig Vanskeligheder paa en anden Maade. Ministeren henvendte sig nemlig til Statistisk Departement, og det viste sig, at man der havde saa overordentlig meget at bestille, at man ikke ret vel kunde beskæftige sig med disse Spørgsmaal. Da vi fik Meddelelse fra Ministeren herom, blev der vekslet et Par Skrivelser mellem Udvalget og Ministeren, hvilke Skrivelser findes aftrykt i den Beretning, som blev afgivet af Udvalget den 28. September.